

JUSTITS MINISTERIET

Dato: 13. april 2016
Kontor: Straffulbyrdelseskontoret
Sagsbeh: Pernille Bjørnholt
Sagsnr.: 2016-1902-0303
Dok.: 1928546

Forslag
til
Lov om ændring af lov om fuldbyrdelse af straf m.v., straffeloven og
retsplejeloven
(Styrket indsats mod mobiltelefoner i fængsler m.v. II)

§ 1

I lov om fuldbyrdelse af straf m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1242 af 11. november 2015, som ændret ved lov nr. 169 af 27. februar 2016, foretages følgende ændringer:

1. I § 46 indsættes som *stk. 4*:

»*Stk. 4.* Udgang kan ikke finde sted, hvis den dømte inden for de seneste 3 måneder er ikendt disciplinærstraf for overtrædelse af § 36, stk. 4, eller regler udstedt i medfør heraf. Dog kan der undtagelsesvist gives tilladelse til udgang, hvis særlige omstændigheder taler derfor.«

2. [Om kropsscannere]

3. [Om kropsscannere]

4. [Om kropsscannere]

5. [Om kropsscannere]

6. [Om kropsscannere]

7. I § 67 ændres »En indsat kan« til: »En indsat skal«.

§ 2

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

I straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 873 af 9. juli 2015, som ændret ved lov nr. 1880 af 29. december 2015 og § 1 i lov nr. 170 af 27. februar 2016, foretages følgende ændringer:

1. § 124, stk. 4, 1. og 2. pkt., affattes således:

»Den, der i et arresthus eller lukket fængsel som anholdt, fængslet eller forvaringsanbragt uretmæssigt besidder en mobiltelefon eller lignende kommunikationsudstyr, straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder. På samme måde straffes besøgende og andre personer, som uretmæssigt medtager en mobiltelefon eller lignende kommunikationsudstyr i et arresthus eller lukket fængsel.«

2. § 124, stk. 6, ophæves.

§ 3

I retsplejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1255 af 16. november 2015, som ændret senest ved § 2 i lov nr. 263 af 16. marts 2016, foretages følgende ændring:

1. I § 775, stk. 1, ændres »2 uger« til: »4 uger«.

§ 4

Loven træder i kraft den 1. august 2016.

§ 5

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Lovens § 1 kan ved kongelig anordning helt eller delvist sættes i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning og baggrund

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Udgangskarantæne

2.1.1. Gældende ret

2.1.1.1. Forbud mod mobiltelefoner og lignende kommunikationsudstyr

2.1.1.2. Udgang fra kriminalforsorgens institutioner

2.1.2. Justitsministeriets overvejelser

2.1.3. Den foreslåede ordning

2.2. [Om kropsscannere]

2.3. Obligatorisk disciplinærstraf

2.3.1. Gældende ret

2.3.2. Justitsministeriets overvejelser

2.3.3. Den foreslåede ordning

2.4. Skærpelse af straffen for indsmugling mv. af mobiltelefoner eller lignende kommunikationsudstyr

2.4.1. Gældende ret

2.4.2. Justitsministeriets overvejelser

2.4.3. Den foreslåede ordning

2.5. Skærpelse af disciplinærstraf for varetægtsfængslede

2.5.2. Justitsministeriets overvejelser

2.5.3. Den foreslåede ordning

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

6. Miljømæssige konsekvenser

7. Forholdet til EU-retten

8. Hørte myndigheder og organisationer mv.

9. Sammenfattende skema

1. Indledning og baggrund

I de senere år er der fundet et betydeligt antal mobiltelefoner i danske fængsler og arresthuse.

Den eksisterende indsats mod mobiltelefoner i kriminalforsorgens institutioner består navnlig i visitationer og undersøgelser med håndholdte mobildetektorer og bagagescannere. Endvidere er der mange steder opsat metaldetektorkarme og etableret overdækning af gårdtursarealer for at hindre indkast af mobiltelefoner og andre effekter.

Formålet med dette lovforslag er at styrke indsatsen mod mobiltelefoner i kriminalforsorgens institutioner på flere måder.

For det første er det hensigten at indføre mere mærkbare reaktioner over for personer, der overtræder forbuddet mod mobiltelefoner. I forhold til indsatte lægges der op til, at overtrædelse af forbuddet skal medføre udgangskarantæne og skærpet disciplinærstraf, og i forhold til andre end indsatte foreslås en skærpelse af normalstraffen for medvirken til overtrædelse af forbuddet.

Herudover har lovforslaget til formål at forbedre mulighederne for at afsløre mobiltelefoner under eller efter indsmugling i institutionerne, navnlig ved at indføre mulighed for anvendelse af kropsscannere. Sådanne kropsscannerne forventes også at kunne styrke indsatsen mod indsmugling af andre ulovlige genstande i institutionerne.

Det forudsættes, at kropsscannere i første omgang vil blive anvendt i forbindelse med en forsøgsordning med styrket kontrol i visse af kriminalforsorgens institutioner.

Lovforslaget indeholder på den baggrund forslag til ændringer af straffuldbydelseslovens bestemmelser om udgang og undersøgelse af indsatte og andre, der søger adgang til kriminalforsorgens institutioner, af straffelovens regler om straf for overtrædelse af forbuddet mod mobiltelefoner samt af straffuldbydelseslovens og retsplejelovens bestemmelser om disciplinærstraf.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Udgangskarantæne

2.1.1. Gældende ret

2.1.1.1. Forbud mod mobiltelefoner og lignende kommunikationsudstyr

Reglerne om fuldbyrdelse af fængselsstraf findes i straffuldbyrdelsesloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1242 af 11. november 2015 som ændret ved lov nr. 169 af 27. februar 2016.

Det følger af straffuldbyrdelseslovens § 36, stk. 4, at indsatte ikke har ret til at medtage, besidde og råde over mobiltelefon og lignende kommunikationsudstyr i kriminalforsorgens institutioner, medmindre dette er foreneligt med ordens- og sikkerhedsmæssige hensyn. Denne bestemmelse finder anvendelse på indsatte i kriminalforsorgens institutioner generelt.

Det følger desuden af § 36, stk. 4, at justitsministeren fastsætter regler om indsattes adgang til at medtage, besidde og råde over mobiltelefoner og lignende kommunikationsudstyr i institutionerne. Sådanne regler er fastsat i bekendtgørelse nr. 406 af 9. april 2015 om indsattes adgang til at medtage, besidde og råde over egne genstande m.v. og penge i kriminalforsorgens institutioner (genstandsbekendtgørelsen), hvoraf det bl.a. følger, at indsatte i fængsler og arresthuse ikke må medtage, besidde eller råde over mobiltelefon og lignende kommunikationsudstyr, herunder visse spillekonsoller samt tilbehør mv. hertil, jf. bekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 11.

I forhold til varetægtsarrestanter følger det af § 26 i bekendtgørelse nr. 419 af 9. april 2015 om ophold i varetægt (varetægtsbekendtgørelsen), at en varetægtsarrestant har ret til at medtage, besidde og råde over egne genstande og penge i institutionen efter reglerne genstandsbekendtgørelsen. Forbuddet mod mobiltelefoner finder således tilsvarende anvendelse for varetægtsarrestanter.

Det fremgår af straffelovens § 124, stk. 4, 1. pkt., at den, der i et arresthus eller lukket fængsel som anholdt eller fængslet uretmæssigt besidder en mobiltelefon eller lignende kommunikationsudstyr, straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder. Der henvises herom nærmere til pkt. 2.4.1.

Indsattes overtrædelse af forbuddet mod mobiltelefoner i kriminalforsorgens institutioner kan endvidere medføre disciplinærstraf i form af advarsel, bøde eller strafcelle, jf. straffuldbydelseslovens § 67, nr. 6 og 7, samt genstandsbekendtgørelsens § 35, stk. 2, jf. § 2. Der henvises herom nærmere til pkt. 2.3.1.

2.1.1.2. Udgang fra kriminalforsorgens institutioner

Straffuldbydelsesloven indeholder en række regler om afsoning af fængselsstraf, herunder om indsattes kontakt til samfundet uden for institutionen.

Det følger af straffuldbydelseslovens § 3, at fuldbyrdelse af straf skal ske med fornøden hensyntagen såvel til straffens gennemførelse som til behovet for at hjælpe eller påvirke den dømte til at leve en kriminalitetsfri tilværelse.

En gradvis forøgelse af frihedsgraderne under straffuldbydelsen betragtes som et almindeligt led i resocialiseringen, idet den dømte derved kan vænnes til en tilværelse i frihed uden kriminalitet. I overensstemmelse hermed findes der i straffuldbydelseslovens §§ 46-50 en række bestemmelser om udgang, dvs. tilladt fravær fra institutionen.

Det følger af § 46, stk. 1, at en indsat, hvis hensynet til retshåndhævelsen ikke taler derimod, kan få tilladelse til udgang, når udgangsformålet er rimeligt begrundet i uddannelsesmæssige, arbejdsmæssige, behandlingsmæssige, familiemæssige eller andre personlige hensyn, og der ikke er bestemte grunde til at antage, at den indsatte i forbindelse med udgangen vil begå ny kriminalitet, unddrage sig fortsat straffuldbydelse eller på anden måde misbruge udgangstilladelsen.

I § 46, stk. 2, er opregnet en række momenter, som skal tillægges særlig vægt ved vurderingen af risikoen for misbrug af udgangstilladelsen, herunder oplysninger om strafbart forhold begået under strafudståelsen.

Efter § 46, stk. 3, kan udgang ikke finde sted, hvis den dømte skønnes at have tilknytning til en gruppe af personer, der på tidspunktet for udgang er aktivt involveret i en verserende voldelig konflikt med en anden gruppe af personer, når der inden for den gruppe, som den dømte skønnes at have tilknytning til, som led i konflikten er anvendt skydevåben mv.

Bestemmelsen i § 46, stk. 3, blev indført ved lov nr. 733 af 25. juni 2014 om ændring af straffeloven, retsplejeloven, lov om våben og

eksplosivstoffer, lov om politiets virksomhed og lov om fuldbyrdelse af straf m.v. (Initiativer mod rocker- og bandekriminalitet m.v.). Det er forudsat i bestemmelsens forarbejder, at kriminalforsorgens afgørelse i de pågældende sager skal træffes på grundlag af oplysninger fra politiet, og at politiets oplysninger lægges uprøvet til grund af kriminalforsorgen. Det er endvidere forudsat, at politiet efter omstændighederne i den konkrete sag bør undlade at afgive udgangshindrende oplysninger i tilfælde, hvor der er spørgsmål om udgang til et særligt formål som nævnt i udgangsbekendtgørelsens § 31, stk. 1 eller 2, jf. nærmere herom nedenfor. Eksempelvis forudsættes det, at politiet i almindelighed ikke afgiver oplysninger, som afskærer den indsatte fra at komme på udgang, hvis formålet med udgangen er at deltage i en nærstående persons begravelse eller lignende. Der henvises til Folketingstidende 2013-2014, A, L 112 som fremsat, side 34 f.

Efter § 47 gives tilladelse til udgang for et bestemt tidsrum, der medregnes til straffetiden.

I medfør af § 48, stk. 1, betinges tilladelse til udgang af, at den indsatte under udgangen ikke begår strafbart forhold eller i øvrigt misbruger udgangstilladelsen. Det fremgår af § 48, stk. 2, at udgangstilladelsen endvidere kan betinges af andre vilkår, som findes formålstjenlige for at undgå misbrug.

Det følger af § 49, at en udgangstilladelse kan tilbagekaldes, eller vilkårene for tilladelsen ændres, hvis den indsatte udebliver fra udgang eller i øvrigt ikke overholder de fastsatte vilkår, eller hvis nye oplysninger om den indsattes forhold giver bestemte grunde til at antage, at den indsatte vil misbruge den meddelte udgangstilladelse.

§ 50 indeholder en bemyndigelse til justitsministeren til at fastsætte regler om tilladelse til udgang. Der kan bl.a. fastsættes regler om de tidsmæssige betingelser for udgang og om udgangskarantæne som følge af misbrug af en udgangstilladelse eller fare for sådant misbrug.

Sådanne regler er aktuelt fastsat i bekendtgørelse nr. 587 af 30. april 2015 om udgang til indsatte, der udstår fængselsstraf eller forvaring i kriminalforsorgens institutioner (udgangsbekendtgørelsen).

Det fremgår af bekendtgørelsens afsnit II om udgangsformer, at indsatte kan få tilladelse til udgang til særlige formål, udgang med henblik på besøg hos bestemte personer mv., udgang i form af frigang, udgang i form

af udstationering til pension eller udstationering til egen bopæl med fodlænke samt udgang til udflugter mv.

Udgangsbekendtgørelsens kapitel 8 (§§ 31-34) indeholder regler om *udgang til særlige formål*.

Det følger af udgangsbekendtgørelsens § 31, stk. 1, at indsatte kan få udgang med henblik på 1) at besøge en nærstående person, som er alvorligt syg, 2) at være til stede ved en nærståendes begravelse, 3) at møde i retten eller for anden offentlig myndighed i tilfælde, hvor vedkommende myndighed finder det påkrævet, eller 4) lægeundersøgelse, lægebehandling eller anden behandling, der ikke hensigtsmæssigt kan finde sted i institutionen.

Efter udgangsbekendtgørelsens § 31, stk. 2, kan indsatte, der udstår fængselsstraf i 30 dage eller derover, endvidere få udgang med henblik på 1) at besøge nærstående personer ved vigtige familiebegivenheder, 2) at varetage personlige interesser, når særlige omstændigheder taler derfor, 3) at indgå ægteskab, 4) kontakt med tilsynsmyndigheden for at planlægge forløbet af tilsynsperioden, 5) fremskaffelse af ophold og arbejde eller andet underhold i forbindelse med løsladelsen, eller 6) at foretage indkøb eller lignende, der er påkrævet med henblik på løsladelsen.

Udgangsbekendtgørelsens kapitel 9 (§§ 35-43) indeholder regler om *udgang med henblik på besøg hos bestemte personer mv.*

Det følger af udgangsbekendtgørelsens § 35, stk. 1, at indsatte kan få udgang for at besøge bestemte nærstående personer, medmindre besøget ikke findes formålstjenligt. Endvidere kan der efter § 35, stk. 2, gives tilladelse til besøg hos andre bestemte personer end nærstående, hvis ganske særlige forhold i det enkelte tilfælde taler derfor, og det i øvrigt findes formålstjenligt.

Udgangsbekendtgørelsens §§ 36 og 37 fastlægger en række tidsmæssige betingelser for, at der kan gives udgang med henblik på besøg hos bestemte personer. De nærmere betingelser varierer afhængig af bl.a. straffens længde og afsoningsinstitutionens art.

Tilladelse til udgang med henblik på besøg hos bestemte personer kan gives med henblik på regelmæssig udgang, jf. udgangsbekendtgørelsens §§ 38-39, eller lejlighedsvis udgang, jf. § 40.

Udgangsbekendtgørelsens kapitel 10 (§§ 44-49) indeholder regler om *udgang i form af frigang*. Ved frigang forstås udgang – typisk daglig – til navnlig arbejde eller undervisning.

Efter udgangsbekendtgørelsens § 44 kan indsatte, der opfylder visse tidsmæssige betingelser, bl.a. få udgang i form af frigang, når det findes formålstjenligt med henblik på beskæftigelse hos en arbejdsgiver eller deltagelse i undervisning.

Det følger af udgangsbekendtgørelsens § 45, stk. 1, at frigang normalt skal ske i den sidste del af opholdstiden eller op til en udstationering til egen bopæl med fodlænke.

Indsatte, der har fået tilladelse til frigang, skal i medfør af udgangsbekendtgørelsens § 46, stk. 1, som udgangspunkt tilbringe fritiden i institutionen eller i det arresthus (Københavns Fængsler), som ligger nærmest ved arbejds- eller kursusstedet mv.

Udgangsbekendtgørelsens kapitel 11 og 12 (§§ 50-77) indeholder regler om *udgang i form af udstationering til pension mv. og udstationering til egen bopæl med fodlænke*. Ved udstationering forstås ophold uden for fængsel og arresthus – ikke blot i den normale arbejds- eller undervisningstid, men også i fritiden, herunder om natten.

Udgang i form af udstationering til pension mv. kan i medfør af udgangsbekendtgørelsens § 51, stk. 2, gives i de tilfælde, hvor der ville kunne gives frigang med henblik på beskæftigelse, men hvor udgang af praktiske grunde ikke kan gennemføres som frigang, eller det skønnes formålstjenligt, at udgang gennemføres som udstationering.

Efter udgangsbekendtgørelsens § 52, stk. 1, skal udstationering til pension normalt ske i den sidste del af opholdstiden eller op til en udstationering til egen bopæl med fodlænke.

Udgang i form af udstationering til egen bopæl med fodlænke kan i medfør af udgangsbekendtgørelsens § 55, stk. 1, gives til indsatte, der opfylder de tidsmæssige betingelser for udgang efter kapitel 9, når det findes formålstjenligt af hensyn til den indsatte familieforhold, afsoningsforløb eller resocialisering. Indsatte, der udstår straf på under et års fængsel, kan dog kun helt undtagelsesvis udstationeres til egen bopæl med fodlænke.

Efter udgangsbekendtgørelsens § 55, stk. 2, kan der tidligst gives tilladelse til udstationering til egen bopæl med fodlænke, når en tredjedel af

straffetiden er udstået, og tilladelsen kan gives i et tidsrum af højst 6 måneder op til løsladelsestidspunktet.

Herudover kan der i medfør af udgangsbekendtgørelsens § 55, stk. 3, gives tilladelse til udstationering til egen bopæl med fodlænke i de tilfælde, hvor der ville kunne gives frigang med henblik på beskæftigelse, men hvor den pågældende af geografiske årsager ikke kan gennemføre frigangen, fordi det ikke er muligt at tilbringe fritiden i en institution tæt ved arbejds- eller kursusstedet. Udstationering efter § 55, stk. 3, følger de tidsmæssige betingelser for frigang og kan gives i et tidsrum af højst 6 måneder op til løsladelsestidspunktet, jf. § 55, stk. 4.

Endelig er der i udgangsbekendtgørelsens kapitel 13 (§§ 78-81) fastsat regler om *udgang til udflugter mv.*

Efter udgangsbekendtgørelsens § 78 kan indsatte i åbne institutioner under nærmere angivne betingelser lejlighedsvis gives kortvarig udgang til udflugter eller arrangementer, hvortil der er offentlig adgang, til deltagelse i klubvirksomhed og til deltagelse i gudstjeneste uden for institutionen.

Efter udgangsbekendtgørelsens § 79 kan indsatte i lukkede institutioner, der har tilladelse til uledsaget udgang, lejlighedsvis gives kortvarig udgang med henblik på deltagelse i nærmere opregnede aktiviteter, herunder overværelse af gudstjeneste eller koncerter.

Det følger af udgangsbekendtgørelsens § 80, at tilladelse til udgang efter §§ 78 og 79 normalt kun kan gives til grupper af indsatte, og at der i almindelighed bør deltage en eller flere funktionærer i sådanne udgange.

Særligt i forhold til *varetægtsarrestanter* følger det af retsplejelovens § 771, stk. 2, at kriminalforsorgsområdet med politiets samtykke kan give en varetægtsarrestant udgangstilladelse med ledsager for et kortere tidsrum, når særlige omstændigheder taler derfor.

Af forarbejderne til retsplejelovens § 771, stk. 2, fremgår det, at bestemmelsen blev indført som en kodificering af den hidtidige praksis. Som tilfælde, hvor udgangstilladelse i praksis var blevet givet, nævntes udgang til nære pårørendes bryllup, sygdom eller begravelse. Der henvises til bestemmelsens forarbejder, jf. Folketingstidende 1977-1978 (2. samling), tillæg A, side 2396.

Retsplejelovens § 776 indeholder desuden en bemyndigelsesbestemmelse, hvorefter justitsministeren fastsætter nærmere regler om behandlingen af

varetægtsarrestanter. Sådanne regler er fastsat i bekendtgørelse nr. 419 af 9. april 2015 om ophold i varetægt (varetægtsbekendtgørelsen).

Varetægtsbekendtgørelsens §§ 33-39 indeholder regler om varetægtsarrestanters mulighed for udgang.

Det følger bl.a. af varetægtsbekendtgørelsens § 35, stk. 1, at risikoen for misbrug skal tages i betragtning ved en afgørelse om udgang, og at det bl.a. tillægges særlig vægt ved vurderingen af risikoen for misbrug, hvis varetægtsarrestanten under opholdet har begået strafbart forhold, jf. § 36, stk. 1.

Det følger endvidere af varetægtsbekendtgørelsens § 38, at udgang ikke kan gives i længere tid, end formålet tilsiger, og normalt ikke må overstige 1 dag ud over rejsetiden.

2.1.2. Justitsministeriets overvejelser

Kriminalforsorgen kan i dag nægte tilladelse til udgang, hvis hensynet til retshåndhævelsen taler imod udgangen, eller hvis der er bestemte grunde til at antage, at den indsatte i forbindelse med udgangen vil begå ny kriminalitet, unddrage sig fortsat straffuldbyrdelse eller på anden måde misbruge udgangstilladelsen.

Ved vurderingen af risikoen for misbrug skal det bl.a. tillægges særlig vægt, hvis den indsatte under strafudståelsen har begået strafbart forhold.

Overtrædelse af forbuddet mod mobiltelefoner i lukket fængsel eller arresthus kan straffes efter straffelovens § 124, stk. 4, og skal således allerede i dag indgå ved vurderingen af risikoen for misbrug.

Overtrædelse af forbuddet mod mobiltelefoner i åbent fængsel udgør ikke et strafbart forhold og kan således alene medføre disciplinærstraf.

Efter Justitsministeriets opfattelse er der behov for en skærpelse af reaktionerne over for indsatte, der overtræder forbuddet mod mobiltelefoner i kriminalforsorgens institutioner generelt.

Ud over disciplinærstraf og eventuel straf bør overtrædelse af forbuddet mod mobiltelefoner ligeledes medføre, at den indsatte får udgangskarantæne i en periode. Det gælder, uanset om forholdet konkret giver anledning til at antage, at den indsatte vil misbruge en udgangstilladelse, og uanset om overtrædelsen af forbuddet mod mobiltelefoner kan medføre straf eller alene disciplinærstraf.

Dog bør der være mulighed for undtagelsesvist tillade udgang, inden karantænen er udløbet, hvis særlige omstændigheder taler derfor.

I forhold til varetægtsarrestanter følger det allerede af de gældende regler, at der kun kan gives tilladelse til udgang (med ledsager), når særlige omstændigheder taler derfor, og politiet giver samtykke til udgangen. Det er desuden forudsat, at bestemmelsen f.eks. kan anvendes i forbindelse med udgang til nære pårørendes bryllup, sygdom eller begravelse. På den baggrund finder Justitsministeriet ikke anledning til at ændre reglerne om udgang for varetægtsarrestanter.

2.1.3. Den foreslåede ordning

Med henblik på at sikre, at overtrædelse af forbuddet mod mobiltelefoner i kriminalforsorgens institutioner mødes med mærkbare reaktioner, foreslås det, at en sådan overtrædelse fremover skal medføre, at den indsatte pålægges udgangskarantæne i en periode på 3 måneder.

Det foreslås således, at der som straffuldbyrdslovens § 46, stk. 4, 1. pkt., indsættes en ny bestemmelse, hvorefter udgang ikke kan finde sted, hvis den dømte inden for de seneste 3 måneder er ikendt disciplinærstraf for overtrædelse af § 36, stk. 4, eller regler udstedt i medfør heraf.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at en indsat, der uretmæssigt har medtaget, besiddet eller rådet over mobiltelefon eller lignende kommunikationsudstyr, og som i den anledning er ikendt disciplinærstraf efter § 36, stk. 4, eller regler udstedt i medfør af denne bestemmelse, vil være afskåret fra at få udgang i en periode på 3 måneder regnet fra datoen for afgørelsen vedrørende disciplinærstraf.

Det betyder, at der under de angivne betingelser ikke vil kunne træffes afgørelse om at tillade udgang, og at en tidligere truffet afgørelse om udgang ikke vil kunne effektueres. Hvis der allerede er meddelt tilladelse til udgang, vil den foreslåede bestemmelse føre til, at udgangstilladelsen bortfalder. I så fald må der – hvis betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt – gives en ny udgangstilladelse, når de 3 måneder er udløbet.

For personer, som har tilladelse til regelmæssig udgang med henblik på besøg hos bestemte personer, vil den foreslåede bestemmelse medføre, at udgangsforløbet afbrydes, således at forestående udgange ikke kan afvikles inden for de 3 måneder, hvor den pågældende har udgangskarantæne. Når de 3 måneder er udløbet, vil udgangsforløbet kunne genoptages, såfremt tilladelsen omfatter yderligere udgange.

For personer, som har tilladelse til udgang i form af frigang, fører bestemmelsen tilsvarende til, at forløbet afbrydes, indtil de 3 måneder er udløbet. Herefter vil frigangsforløbet kunne genoptages, hvis betingelserne herfor i øvrigt fortsat er til stede.

Den foreslåede bestemmelse er ikke relevant for personer, der allerede er udstationeret til pension eller til egen bopæl, idet der i sådanne tilfælde ikke er forbud mod mobiltelefoner.

Den foreslåede bestemmelse kan dog få betydning for personer, der aktuelt er placeret i fængsel eller arresthus, men som har udsigt til en udstationering til pension eller til egen bopæl. I sådanne tilfælde vil overtrædelse af forbuddet mod mobiltelefoner medføre, at udstationeringen først kan ske efter udløbet af de 3 måneder, ligesom en allerede meddelt tilladelse til udstationering vil bortfalde.

I praksis kan der imidlertid forekomme situationer, hvor en udgangskarantæne vil være så indgribende for den indsatte, at der efter Justitsministeriets opfattelse bør være mulighed for at tillade udgang, inden de 3 måneder er udløbet.

Dette gælder navnlig i tilfælde, hvor der er spørgsmål om udgang til et særligt formål som nævnt i udgangs bekendtgørelsens § 31, stk. 1.

Det kan f.eks. være tilfældet, hvis formålet med udgangen er at deltage i en nærstående persons begravelse eller lignende.

Der kan dog også være grund til at tillade udgang i andre tilfælde, hvor en karantæne vil være særligt indgribende for den indsatte. Det kan f.eks. også være tilfældet, hvis en indsat har frigang til arbejde og skal løslades inden for de næste 3 måneder, idet den pågældendes løsladelsessituation i så fald kan blive langt mindre gunstig, hvis den indsatte mister sit arbejde i forbindelse med, at tilladelsen til frigang bortfalder.

Det foreslås på den baggrund, at der som straffuldbyrdslovens § 46, stk. 4, 2. pkt., indsættes en bestemmelse, hvorefter der undtagelsesvist kan gives tilladelse til udgang, hvis særlige omstændigheder taler derfor.

2.2. [Om kropsscannere]

2.3. Obligatorisk disciplinærstraf

2.3.1. Gældende ret

Straffuldbyrdelseslovens §§ 67-72 indeholder regler om disciplinærstraffe. Det følger således af § 67, at en indsat af kriminalforsorgsområderne kan ikendes disciplinærstraf ved manglende efterkommelse af personalets anvisning, udeblivelse, undvigelse eller forsøg herpå, tilsidesættelse af beskæftigelsespligten, nægtelse af afgivelse af urinprøve, indtagelse af alkohol, euforiserende stoffer mv., overtrædelse af straffeloven, når overtrædelsen samtidig indebærer en selvstændig krænkelse af orden eller sikkerhed i institutionen, overtrædelse af regler fastsat af justitsministeren, når det i reglerne er bestemt, at overtrædelse kan medføre disciplinærstraf samt overtrædelse af regler fastsat af kriminalforsorgen, når det i reglerne er bestemt, at overtrædelse kan medføre disciplinærstraf.

Efter § 68 kan som disciplinærstraf anvendes advarsel, bøde og strafcelle, idet strafcelle dog kun kan anvendes for visse nærmere opregnede forhold eller forsøg herpå samt andre grove eller oftere gentagne forseelser, jf. § 68, stk. 2. Disciplinærstraf i form af bøde og strafcelle kan ikendes i forening, jf. § 68, stk. 3.

Det følger af § 68, stk. 4, at fuldbyrdelse af disciplinærstraf helt eller delvist kan undlades på betingelse af, at den indsatte i en bestemt periode ikke begår strafbart forhold eller en ny disciplinær forseelse.

Ved ikendelse af en bøde som disciplinærstraf fastsættes bødens størrelse under hensyn til overtrædelsens art og omfang. Bøden kan dog højst udgøre et beløb svarende til det almindelige vederlag, der udbetales indsatte for en uges beskæftigelse, med fradrag af den del af vederlaget, som er beregnet til dækning af personlige fornødenheder, jf. § 69.

Ved ikendelse af strafcelle som disciplinærstraf fastsættes varigheden under hensyn til overtrædelsens art og omfang til et tidsrum af højst 4 uger. En indsat der, der er ikendt strafcelle, anbringes i en særlig afdeling eller eget opholdsrum eller i et arresthus. Under anbringelsen er den indsatte udelukket fra fællesskab i institutionen, jf. § 70, stk. 1 og 2.

Justitsministeren kan efter § 70, stk. 3, fastsætte regler om udståelse af strafcelle. Denne bemyndigelse er udnyttet til udstedelse af bekendtgørelse nr. 426 af 9. april 2015 om udståelse af strafcelle, anvendelse af

forhørscele og behandlingen af disciplinærsager (disciplinærstrafbekendtgørelsen), som i §§ 2 og 3 nærmere regulerer anvendelse af forhørscele og udståelse af strafcelle.

Det følger af straffuldbyrdeleslovens § 71, at en indsat kan anbringes i forhørscele, hvis der er begrundet mistanke om, at den pågældende har overtrådt bestemmelser, der må antages at medføre strafcelle som disciplinærstraf, og hvis det er nødvendigt af hensyn til gennemførelsen af undersøgelser i disciplinærsagen. Anbringelse i forhørscele må ikke udstrækkes i længere tid, end undersøgelsen nødvendiggør, og kan højst vare i 5 dage. Den tid, som en indsat har været anbragt i forhørscele, fradrages i udståelsen af strafcelle.

Det fremgår af disciplinærstrafbekendtgørelsens § 4, at der kun kan ikendes disciplinærstraf i det omfang, afgørende ordens- eller sikkerhedshensyn kræver det, hvis overtrædelsen har givet anledning til andre foranstaltninger efter straffuldbyrdelesloven bortset fra erstatning og konfiskation.

Det følger endvidere af bekendtgørelsen, at disciplinærsager skal behandles hurtigst muligt, jf. § 5, ligesom der er fastsat nærmere regler om den indsattes rettigheder under sagens behandling, jf. §§ 6-9.

Endelig fremgår det af bekendtgørelsens § 10, at kriminalforsorgsområdets afgørelse om disciplinærstraf i form af strafcelle eller om anbringelse i forhørscele kan påklages til Direktoratet for Kriminalforsorgen.

Endelige afgørelser efter straffuldbyrdeleslovens § 70, stk. 1, jf. § 67, om disciplinærstraf i form af strafcelle i mere end 7 dage kan inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den indsatte, af denne kræves indbragt til prøvelse for retten, jf. straffuldbyrdeleslovens § 112, nr. 3. Sagen indbringes i så fald uden unødigt ophold for retten af Direktoratet for Kriminalforsorgen, der fremsender sagens akter med oplysning om den påklagede afgørelse og en redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt for de beviser, der kan have betydning for sagens afgørelse, jf. § 114, stk. 1.

Det følger af § 89 i bekendtgørelse nr. 419 af 9. april 2015 om ophold i varetægt (varetægtsbekendtgørelsen), at en varetægtsarrestant af kriminalforsorgsområdet kan ikendes en disciplinærstraf efter reglerne i disciplinærstrafbekendtgørelsen. Ved ikendelse af disciplinærstraf i form af strafcelle fastsættes varigheden til et tidsrum af højst 2 uger, jf.

retsplejelovens § 775, stk. 1, 1. pkt., jf. varetægtsbekendtgørelsens § 89, stk. 2.

2.3.2. Justitsministeriets overvejelser

Uretmæssig besiddelse af mobiltelefoner i fængsler og arresthuse er et udbredt problem, og Justitsministeriet finder det nødvendigt at styrke indsatsen herimod. Det er i den forbindelse væsentligt, at de indsatte oplever, at der er klare og mærkbare konsekvenser forbundet med at overtræde forbuddet mod besiddelse mv. af mobiltelefoner.

Samtidig har der været forskel på institutionernes praksis for, hvornår disciplinære sanktioner anvendes, herunder når den pågældende forseelse samtidig udgør et strafbart forhold og derfor anmeldes til politiet.

Justitsministeriet finder på den baggrund, at det bør præciseres, at de i straffuldbydelseslovens § 67, nr. 1-8, nævnte forseelser altid skal være forbundet med en disciplinærstraf. Justitsministeriet lægger i den forbindelse vægt på, at de eksisterende muligheder for disciplinære sanktioner spænder over advarsel, bøde og strafcelle som den mest indgribende sanktion. Der er således mulighed for at tage højde for formildende og skærpende omstændigheder og tilpasse sanktionen til de konkrete omstændigheder, og der er således efter Justitsministeriets opfattelse ingen retssikkerhedsmæssige betænkeligheder forbundet med, at disciplinærstraf i en eller anden form gøres obligatorisk, når det – efter gældende procedure – bevismæssigt kan lægges til grund, at den indsatte har gjort sig skyldig i forseelsen.

Det bemærkes desuden, at der efter § 68, stk. 4, er mulighed for, at fuldbyrdelsen af en disciplinærstraf helt eller delvist kan undlades på betingelse af, at den indsatte i en bestemt periode ikke begår strafbart forhold eller en ny disciplinær forseelse.

2.3.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at straffuldbydelseslovens § 67 ændres, således at en indsat fremover *skal* ikendes en disciplinærstraf i de i nr. 1-8 nævnte tilfælde. Der ændres ikke ved, hvilke tilfælde der udløser en disciplinærstraf, eller hvilke former for disciplinærstraf der kan anvendes, men efter den foreslåede ordning vil det ikke længere være muligt for kriminalforsorgsområdet at undlade at ikende en form for disciplinærstraf.

Det forudsættes i den forbindelse, at det på samme måde som i dag bevismæssigt kan lægges til grund, at den indsatte har gjort sig skyldig i det pågældende forhold. Der tilsigtes således ingen ændringer i bevisvurderingen eller de proceduremæssige rettigheder, som den indsatte i dag har efter straffuldbyrdelsesloven og disciplinærstrafbekendtgørelsen.

2.4. Skærpelse af straffen for indsmugling mv. af mobiltelefoner eller lignende kommunikationsudstyr

2.4.1. Gældende ret

2.4.1.1. Straffelovens § 124, stk. 4, 1. og 2. pkt., blev indført ved lov nr. 527 af 6. juni 2007 om ændring af straffeloven, lov om fuldbyrdelse af straf m.v. og retsplejeloven (Kriminalisering af mobiltelefoner i fængsler m.v.).

§ 124, stk. 4, 1. pkt., kriminaliserer uretmæssig besiddelse af mobiltelefon eller lignende kommunikationsudstyr og omfatter anholdte og fængslede personer i arresthuse og lukkede fængsler. Overtrædelse af straffelovens § 124, stk. 4, straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder.

Baggrunden for straffelovens § 124, stk. 4, er bl.a., at mobiltelefoner mv. gør det muligt for varetægtsarrestanter, der enten er fængslet i isolation eller underlagt besøgs- og brevkontrol, at omgå disse kontrolforanstaltninger og derved eventuelt modvirke politiets efterforskning. Hertil kommer, at mobiltelefoner og lignende kommunikationsudstyr kan være med til at gøre det nemmere for indsatte at planlægge undvigelse fra fængsler og arresthuse samt at begå ny kriminalitet – herunder narkokriminalitet – inden for kriminalforsorgens institutioner. Justitsministeriet fandt på den baggrund, at en kriminalisering kunne være et effektivt middel til at nedbringe antallet af mobiltelefoner.

2.4.1.2. Ved en fængslet forstås en person, der afsoner fængselsstraf eller forvandlingsstraf for bøde, eller som er varetægtsfængslet.

Udtrykket arresthus omfatter 37 arresthuse i Danmark fordelt over hele landet. Herudover er der Københavns Fængsler (Vestre Fængsel, Politigårdens Fængsel mv.) samt arrestafdelinger i nogle af de åbne og lukkede fængsler. Hertil kommer Udlændingecenter Ellebæk og Institution Vridsløselille. Omfattet af udtrykket lukket fængsel er de lukkede fængsler, der for tiden er Herstedvester Fængsel, Nyborg Fængsel, Ringe Fængsel og Enner Mark Fængsel samt en række lukkede fængselsafdelinger i de åbne fængsler.

Endvidere gælder bestemmelsen om straf for uretmæssig besiddelse af mobiltelefon eller lignende kommunikationsudstyr også for personer, der i medfør af straffelovens § 70 er anbragt i forvaring i arresthuse og lukkede fængsler, jf. straffelovens § 124, stk. 6.

Bestemmelsen omfatter desuden udlændinge, som er frihedsberøvet i et arresthus eller lukket fængsel efter de særlige regler i udlændingeloven. Bestemmelsen om uretmæssig besiddelse af mobiltelefon mv. omfatter ikke tvangsanbragte personer. Uden for bestemmelsen falder således f.eks. personer, der i medfør af straffelovens §§ 68 og 69 er dømt til anbringelse i hospital for sindslidende eller i institution for personer med vidtgående psykiske handicap.

Ved lov nr. 170 af 27. februar 2016 om ændring af straffeloven (Kriminalisering af uretmæssig besiddelse af mobiltelefon eller lignende kommunikationsudstyr i varetægtssurrogat) blev der indsat et 3. pkt. i straffelovens § 124, stk. 4. Det følger heraf, at tilsvarende straffes en varetægtsarrestant, der som frihedsberøvet i institution m.v. uden for kriminalforsorgen uretmæssigt besidder en mobiltelefon eller lignende kommunikationsudstyr.

2.4.1.3. I uretmæssig besiddelse af en mobiltelefon eller lignende kommunikationsudstyr ligger, at den anholdte eller fængslede (den indsatte) skal have det omhandlede udstyr enten på sin person eller i sit opholdsrum, i sit skab på arresthusets eller fængslets arbejdsplads eller andre steder, der er undergivet vedkommendes rådighed. Der kan i den forbindelse afhængigt af omstændighederne foreligge besiddelse, selv om den pågældende har gemt udstyret på fællesarealer. Det bemærkes, at selv en meget kortvarig besiddelse af udstyret er strafbar efter bestemmelsen i § 124, stk. 4, 1. pkt.

Strafbar medvirken (eller forsøg herpå) til en indsats uretmæssige besiddelse vil eksempelvis kunne foreligge, hvis en person kaster en mobiltelefon ind over muren til et arresthus eller lukket fængsel med henblik på at bringe telefonen i en indsats besiddelse. På samme måde vil det kunne udgøre strafbar medvirken at sende en mobiltelefon med posten til en indsat.

For så vidt angår besøgende og andre, der opdages med udstyret i et arresthus eller lukket fængsel, må det bero på en konkret vurdering, om udstyret opbevares af den pågældende med henblik på at sætte en indsat i besiddelse af udstyret.

2.4.1.4. Det er endvidere strafbart som besøgende eller anden udefrakommende uretmæssigt at medtage en mobiltelefon eller lignende kommunikationsudstyr i et arresthus eller lukket fængsel, jf. § 124, stk. 4, 2. pkt.

Besøgende og andre udefrakommende omfatter personer, der – som f.eks. pårørende og forsvarere – opholder sig i institutionen for at besøge indsatte eller blive vist rundt på institutionens område, og andre personer – som f.eks. narkotika-behandlerpersoner, præster, praktikanter, vagtlæger og honorarlønnende personundersøgere – der opholder sig i institutionen i forbindelse med deres arbejde, uden at de er ansatte i kriminalforsorgen.

Afgrænsningen indebærer, at ansatte i kriminalforsorgen, der opholder sig i et arresthus eller lukket fængsel som led i tjenesten – som f.eks. fængselsfunktionærer, -præster og -inspektører samt kontorphonale, socialrådgivere, værkstedsledere mv. – ikke er omfattet af § 124, stk. 4, 2. pkt.

Der kan straffes for uretmæssigt at medtage en mobiltelefon mv., selv om det i det pågældende tilfælde ikke kan lægges til grund, at f.eks. en besøgende har haft forsæt til at overdrage en medbragt mobiltelefon til en anholdt eller fængslet person.

Hermed kan eksempelvis en besøgende i et lukket fængsel, der uretmæssigt medtager (eller forsøger at medtage) en mobiltelefon uden om sikkerhedsforanstaltningerne, straffes, selv om det anføres, at telefonen blev medbragt med henblik på, at den pågældende selv kunne gennemføre telefonsamtaler i fængslet.

2.4.1.5. Det kommunikationsudstyr, som er omfattet af forbuddet, er elektronisk udstyr, der sætter – eller sammen med andre enheder vil kunne sætte – en person i stand til at kommunikere med andre i lyd, tale eller på skrift.

Det er f.eks. tilfældet, når der er tale om besiddelse af hele mobiltelefoner, satellittelefoner, walkie talkie-enheder, (håndholdte) computere og personsøgere. Omfattet er også f.eks. trådløse telefoner og trådløse hovedtelefonsæt (såkaldte headset), der sætter besidderen i stand til at kommunikere via en enhed, der er tændt i det omgivende område. Visse tv-spil (såkaldte spillekonsoller) vil også kunne være omfattet.

Besiddelse mv. af tilbehør eller enkelte dele af kommunikationsudstyret, herunder f.eks. et batteri til en mobiltelefon, en enhed, der kan oplade et

sådant batteri, eller et sim-kort, der etablerer forbindelsen fra en mobiltelefon, kan straffes som forsøg, hvis det bevises, at der foreligger forsæt til at fuldbyrde en overtrædelse af bestemmelsen om straf for uretmæssig besiddelse af mobiltelefon mv.

2.4.1.6. Med hjemmel i straffuldbyrdelseslovens § 36, stk. 4, 2. pkt., og retsplejelovens § 776, 1. pkt., har justitsministeren fastsat regler om indsattes adgang til at medtage, besidde og råde over mobiltelefoner og lignende kommunikationsudstyr, jf. § 2, stk. 1, nr. 11, i bekendtgørelse nr. 406 af 9. april 2015 (genstandsbekendtgørelsen).

Med hjemmel i straffuldbyrdelseslovens § 53, stk. 1, 1. pkt., har justitsministeren fastsat regler om gennemførelsen af afsoneres ret til besøg, herunder besøgendes retmæssige besiddelse af mobiltelefoner og lignende kommunikationsudstyr, jf. § 7 i bekendtgørelse nr. 407 af 9. april 2015 (besøgsbekendtgørelsen).

Endvidere er der med hjemmel i retsplejelovens § 776 fastsat regler om varetægtsarrestanters ret til besøg, herunder de besøgendes adgang til at medbringe mobiltelefoner mv., jf. § 50, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 419 af 9. april 2015 (varetægtsbekendtgørelsen).

I kriminalforsorgens institutioner er der i dag lokale regler eller praksis om ansattes mulighed for at medtage og anvende private mobiltelefoner i tjenesten.

I flere af kriminalforsorgens lukkede fængsler er der indført et generelt forbud mod at medbringe og anvende private mobiltelefoner af hensyn til risikoen for, at indsatte ulovligt sætter sig i besiddelse af telefonerne eller i værste fald måske gennem trusler eller lignende søger at få telefonerne overdraget. De ansattes private mobiltelefoner placeres derfor i institutionernes nøglebokse eller lignende. I særlige tilfælde kan en ansat få tilladelse til at medbringe en mobiltelefon i fængslet.

I kriminalforsorgens arresthuse, herunder Københavns Fængsler, og åbne fængsler, skal mobiltelefonerne som altovervejende hovedregel placeres i institutionernes garderobeskab eller lignende. De ansatte kan lejlighedsvis kontrollere mobiltelefonerne for opkald og beskeder. Anvendelse af mobiltelefon må ikke finde sted, hvor der er indsatte til stede.

2.4.1.7. Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lov nr. 527 af 6. juni 2007 om ændring af straffeloven, lov om fuldbyrdelse af straf m.v. og retsplejeloven (Kriminalisering af at besidde mobiltelefoner i fængsler

m.v.), jf. lovforslag nr. L 201 af 28. marts 2007, pkt. 3.4.11, at det som udgangspunkt for strafudmålingen forudsættes, at en overtrædelse af bestemmelsen i straffelovens § 124, stk. 4, 1. pkt., om indsattes uretmæssige besiddelse i førstegangstilfælde straffes med fængsel i 7 dage.

For så vidt angår indsatte i kriminalforsorgens arresthuse og lukkede fængsler fremgår det, at fængselsstraffen almindeligvis bør fastsættes ubetinget, da gerningsmanden er tidligere straffet og udstår straf eller er varetægtsfængslet på gerningstidspunktet. Hvis en ikke-indsat indsmugler eller forsøger at indsmugle ulovligt kommunikationsudstyr til en indsat, således at der kan straffes for (forsøg på) medvirken til uretmæssig besiddelse, vil fængselsstraffen for den ikke-indsatte i førstegangstilfælde normalt kunne fastsættes betinget, hvis betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt. Er en ikke-indsat under 18 år og ikke tidligere straffet af relevans for sagen, bør overtrædelsen i førstegangstilfælde dog normalt kunne afgøres med bøde.

Medtager en besøgende mv. uretmæssigt en mobiltelefon eller lignende kommunikationsudstyr i et arresthus eller lukket fængsel under omstændigheder, hvor der ikke kan føres bevis for, at den pågældende har forsøgt at indsmugle kommunikationsudstyret til en indsat, og hvor straf derfor pålægges efter stk. 4, 2. pkt., bør overtrædelsen i førstegangstilfælde normalt kunne afgøres med bøde.

Det angivne strafniveau er vejledende og kan fraviges af domstolene i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder.

Det fremgår endvidere, at der ved fastsættelsen af det angivne strafniveau er taget hensyn til, at den indsatte for samme besiddelse af en mobiltelefon eller lignende kommunikationsudstyr eller forsøg herpå ofte kan være ikendt en disciplinærstraf, jf. straffuldbyrdelseslovens § 67, nr. 7. En ikendt disciplinærstraf indebærer derfor ikke en fravigelse af det forudsatte strafniveau i nedadgående retning.

Overtrædes et forbud mod besiddelse af mobiltelefon eller lignende kommunikationsudstyr, vil dette i øvrigt kunne få betydning for spørgsmålet om nægtelse af udgang mv., udelukkelse fra fællesskab og prøveløsladelse.

Ansatte i kriminalforsorgens institutioner, der medtager mobiltelefon eller lignende kommunikationsudstyr i arresthuse eller lukkede fængsler, kan efter omstændighederne ikendes en disciplinærreaktion.

2.4.2. Justitsministeriets overvejelser

2.4.2.1. Bestemmelsen i straffelovens § 124, stk. 6, om personer i forvaring henviser udelukkende til § 124, stk. 4, 1. pkt., om indsattes uretmæssige besiddelse af mobiltelefon eller lignende kommunikationsudstyr.

Det er efter Justitsministeriets opfattelse hensigtsmæssigt at samle alle de persongrupper, der kan straffes for overtrædelse af § 124, stk. 4, 1. pkt., i denne bestemmelse. Det vil forenkle straffelovens § 124 og lette læsningen af bestemmelsens stk. 4, 1. pkt.

2.4.2.2. Der er fortsat problemer med mobiltelefoner i danske fængsler og arresthuse og dermed også med personer, som indsmugler mobiltelefoner og lignende kommunikationsudstyr til indsatte.

Indsmugling af mobiltelefoner og lignende kommunikationsudstyr til indsatte i arresthuse og lukkede fængsler gør det f.eks. muligt for varetægtsarrestanter, der enten er fængslet i isolation eller underlagt brev- og besøgskontrol, at omgå disse kontrolforanstaltninger og derved eventuelt modvirke politiets efterforskning. Hertil kommer, at indsmugling af mobiltelefoner mv. kan være med til at gøre det nemmere for indsatte at planlægge blandt andet undvigelse fra fængsler og arresthuse samt ny kriminalitet, herunder narkokriminalitet, inden for kriminalforsorgens institutioner.

Det nuværende straffniveau i sager, hvor en ikke-indsat indsmugler eller forsøger at indsmugle ulovligt kommunikationsudstyr til en indsat, således at der kan straffes for (forsøg på) medvirken til uretmæssig besiddelse, afspejler efter Justitsministeriets opfattelse ikke i tilstrækkelig grad forbrydelsens grovhed og mulige konsekvenser. Der er derfor efter Justitsministeriets opfattelse behov for en generel skærpelse af straffniveauet i disse sager.

2.4.2.3. Ansatte i kriminalforsorgen, der opholder sig i et arresthus eller lukket fængsel som led i tjenesten – som f.eks. fængselsfunktionærer, -præster og -inspektører samt kontorpersonale, socialrådgivere, værkstedsledere mv. – er i dag ikke omfattet af § 124, stk. 4, 2. pkt., hvis de uretmæssigt medtager en mobiltelefon mv.

Som nævnt kan disse ansatte efter omstændighederne derimod ikendes en disciplinærreaktion.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at enhver person, der medtager en mobiltelefon mv. i strid med kriminalforsorgens regler herom – herunder også ansatte i kriminalforsorgen – forøger risikoen for, at en anholdt, fængslet eller forvaringsanbragt kan komme i besiddelse af mobiltelefonen mv., også selv om den pågældende ikke har til hensigt at sætte den indsatte i besiddelse af mobiltelefonen mv.

Justitsministeriet finder derfor, at ansatte i kriminalforsorgen ligesom besøgende og andre udefrakommende, der uretmæssigt medtager en mobiltelefon mv. i et arresthus eller lukket fængsel, bør være omfattet af strafansvaret i straffelovens § 124, stk. 4, 2. pkt.

2.4.3. Den foreslåede ordning

2.4.3.1. Det foreslås, at straffelovens § 124, stk. 6, ophæves, og at ordet forvaringsanbragt indsættes direkte i § 124, stk. 4, 1. pkt., således at alle persongrupper omfattet af bestemmelsen fremgår af ordlyden af § 124, stk. 4, 1. pkt.

Der er med forslaget ikke tilsigtet nogen ændring i bestemmelsens anvendelsesområde.

2.4.3.2. Der lægges med forslaget endvidere op til, at der skal ske en generel forhøjelse af strafudmålingsniveauet for en ikke-indsat, der indsmugler eller forsøger at indsmugle ulovligt kommunikationsudstyr til en indsat, således at der kan straffes for (forsøg på) medvirken til uretmæssig besiddelse. Det forudsættes i den forbindelse, at en ikke-indsat i førstegangstilfælde som udgangspunkt straffes med fængsel i 7 dage, således at straffen svarer til udgangspunktet for en indsats uretmæssige besiddelse af en mobiltelefon mv.

Det angivne straffniveau er fortsat vejledende og kan fraviges af domstolene i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder.

Der tilsigtes ingen ændring i de forhold, der i almindelighed anses som skærpende eller formildende omstændigheder.

Der er i øvrigt ikke tilsigtet ændringer i forhold til strafudmålingsniveauet for overtrædelse af straffelovens § 124, stk. 4, 1. pkt.

2.4.3.3. Det foreslås endelig at ændre straffelovens § 124, stk. 4, 2. pkt., således at bestemmelsen fremover omfatter besøgende og andre personer,

som uretmæssigt medtager en mobiltelefon eller lignende kommunikationsudstyr i et arresthus eller lukket fængsel.

Der lægges med forslaget op til, at alle ikke-indsatte, der opholder sig i arresthuse og lukkede fængsler, skal kunne straffes for uretmæssigt at medtage mobiltelefoner og lignende kommunikationsudstyr. Ansatte i kriminalforsorgen, der opholder sig i arresthuse og lukkede fængsler som led i tjenesten – som f.eks. fængselsfunktionærer, -præster og -inspektører samt kontorpersonale, socialrådgivere, værkstedsledere mv. – vil efter forslaget således fremover være omfattet af bestemmelsens anvendelsesområde.

Det er fortsat en betingelse for strafansvar, at der foreligger forsæt til alle dele af gerningsindholdet.

Der er med forslaget ikke i øvrigt tilsigtet nogen ændringer i bestemmelsens anvendelsesområde.

Der tilsigtes heller ingen ændring i strafudmålingsniveauet. Medtager en besøgende, ansat mv. uretmæssigt en mobiltelefon eller lignende kommunikationsudstyr i et arresthus eller lukket fængsel under omstændigheder, hvor der ikke kan føres bevis for, at den pågældende har forsøgt at indsmugle kommunikationsudstyret til en indsat, og hvor straf derfor pålægges efter stk. 4, 2. pkt., bør overtrædelsen således fortsat i førstegangstilfælde normalt kunne afgøres med bøde.

Det angivne straffniveau er fortsat vejledende og kan fraviges af domstolene i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpene eller formildende omstændigheder.

Der tilsigtes ingen ændring i de forhold, der i almindelighed anses som skærpene eller formildende omstændigheder.

Det forudsættes, at en ikendt disciplinærstraf eller disciplinærreaktion heller ikke fremover indebærer en fravigelse af det forudsatte straffniveau i nedadgående retning.

2.5. Skærpelse af disciplinærstraf for varetægtsfængslede

2.5.1. Gældende ret

2.5.1.1. Straffuldbyrdelseslovens §§ 67-72 og bekendtgørelse nr. 426 af 9. april 2015 om udståelse af straffecelle, anvendelse af forhørs-celle og

behandlingen af disciplinærsager (disciplinærstrafbekendtgørelsen) indeholder regler om anvendelsen af disciplinærstraf over for domfældte.

Efter straffuldbyrdslovens § 68 kan som disciplinærstraf anvendes advarsel, bøde og strafcelle, jf. herom nærmere pkt. 2.3.1.

Det følger af § 89 i bekendtgørelse nr. 419 af 9. april 2015 om ophold i varetægt (varetægtsbekendtgørelsen), at en varetægtsarrestant af kriminalforsorgsområdet kan ikendes en disciplinærstraf efter reglerne i disciplinærstrafbekendtgørelsen.

2.5.1.2. Retsplejelovens kapitel 70 indeholder regler om varetægtsfængsling.

Varetægtsarrestanter kan ikendes disciplinærstraf i form af strafcelle i indtil 2 uger eller inddragelse af arbejdspenge, jf. retsplejelovens § 775, stk. 1. De nævnte disciplinærstraffe kan anvendes i forening.

Bestemmelsen sikrer, at varetægtsarrestanter kan undergives de samme foranstaltninger som domfældte.

I forhold til domfældte følger det af straffuldbyrdslovens § 70, stk. 1, at ved ikendelse af strafcelle som disciplinærstraf fastsættes varigheden under hensyn til overtrædelsens art og omfang til et tidsrum af højst 4 uger.

Straffuldbyrdslovens § 70, stk. 1, er en delvis videreførelse af den nu ophævede bestemmelse i straffelovens § 47, stk. 1, hvoraf det fremgik, at over for dømte, der udstår frihedsstraf, kunne der bl.a. anvendes disciplinærstraf i form af hensættelse i strafcelle indtil 3 måneder, dog kun indtil 14 dage for dømte, der udstår hæfte.

Hæftestraffen blev afskaffet i 2001.

2.5.2. Justitsministeriets overvejelser

Som anført ovenfor i pkt. 2.3.2 er uretmæssig besiddelse af mobiltelefoner i fængsler og arresthuse et udbredt problem, og Justitsministeriet finder det nødvendigt at styrke indsatsen herimod, bl.a. ved at sikre, at overtrædelse af forbuddet mod besiddelse mv. af mobiltelefoner mødes med klare og mærkbare konsekvenser.

Retsplejelovens § 775, stk. 1, bør ændres, således at der – som det tidligere var tilfældet – er overensstemmelse mellem den maksimale varighed af

den disciplinærstraf i form af strafcelle, som kan anvendes over for henholdsvis varetægtsarrestanter og domfældte.

2.5.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at ændre retsplejelovens § 775, stk. 1, således at varetægtsarrestanter kan ikendes disciplinærstraf i form af strafcelle i indtil 4 uger.

Justitsministeriet lægger herved vægt på, at bestemmelsen i retsplejelovens § 775, stk. 1, om den maksimale varighed for ikendelse af strafcelle som disciplinærstraf under varetægtsfængsling herefter vil svare til den tilsvarende bestemmelse i straffuldbyrddelseslovens § 70, stk. 1, vedrørende domfældte.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget vurderes ikke at have væsentlige økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

Lovforslaget vurderes ikke at have væsentlige økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har ingen administrative konsekvenser for borgerne.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

8. Hørte myndigheder og organisationer mv.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 13. april 2016 til den 26. april 2016 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer mv.:

Østre og Vestre Landsret, samtlige byretter, Domstolsstyrelsen, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, Advokatrådet, Amnesty International, Dansk Socialrådgiverforening, Danske Advokater, Danske Regioner, Datatilsynet, Den danske Præsteforening, Det Kriminalpræventive Råd, Direktoratet for Kriminalforsorgen, Foreningen af Fængselsinspektører, vicefængselsinspektører og økonomichefer, Foreningen af Socialchefer, Foreningen af Offentlige Anklagere, Fængselsforbundet i Danmark, HK Landsklubben Danmarks Domstole, HK Landsklubben Kriminalforsorgen, Institut for Menneskerettigheder, Justitia, KL, Kriminalforsorgsforeningen, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Landsforeningen KRIM, Landsklubben af socialrådgivere ansat i Kriminalforsorgen, Politiforbundet i Danmark, Retspolitisk Forening, Rådet for Socialt Udsatte og Socialpædagogernes Landsforbund.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/ Mindreudgifter	Negative konsekvenser/ Merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner		
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner		
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet		
Administrative konsekvenser for erhvervslivet		
Miljømæssige konsekvenser		
Administrative konsekvenser for borgerne		
Forholdet til EU-retten		

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Efter den gældende bestemmelse i straffuldbyrdeleslovens § 46 kan kriminalforsorgen nægte tilladelse til udgang, hvis hensynet til retshåndhævelsen taler imod udgangen, eller hvis der er bestemte grunde til at antage, at den indsatte i forbindelse med udgangen vil begå ny kriminalitet, unddrage sig fortsat straffuldbyrkelse eller på anden måde misbruge udgangstilladelsen.

Ved vurderingen af risikoen for misbrug skal det bl.a. tillægges særlig vægt, hvis den indsatte under strafudståelsen har begået strafbart forhold, herunder hvis den pågældende har overtrådt forbuddet mod mobiltelefoner i lukket fængsel eller arresthus, jf. straffelovens § 124, stk. 4.

Den foreslåede bestemmelse i straffuldbyrdeleslovens § 46, stk. 4, vil betyde, at en indsat, der ikendes disciplinærstraf for overtrædelse af forbuddet mod mobiltelefoner i kriminalforsorgens institutioner, vil blive afskåret fra at få udgang i en periode på 3 måneder, uanset om forholdet konkret giver anledning til at antage, at den indsatte vil misbruge en udgangstilladelse, og uanset om overtrædelsen udgør et strafbart forhold eller alene kan medføre disciplinærstraf.

Det betyder, at der under de angivne betingelser ikke vil kunne træffes afgørelse om at tillade udgang, og at en tidligere truffet afgørelse om udgang ikke vil kunne effektueres.

Den foreslåedes bestemmelse giver dog mulighed for at tillade udgang, inden de 3 måneder er udløbet, hvis særlige omstændigheder taler derfor.

Det gælder navnlig i tilfælde, hvor der er spørgsmål om udgang til et særligt formål som nævnt i udgangsbekendtgørelsens § 31, stk. 1, men kan efter omstændighederne også være relevant i andre tilfælde, hvor en udgangskarantæne vil være særligt indgribende for den indsatte.

Der henvises til pkt. 2.1.1-2.1.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

[Om kropsscannere]

Til nr. 4-5

[Om kropsscannere]

Til nr. 6

[Om kropsscannere]

Til nr. 7

Efter den gældende bestemmelse i straffuldbyrdelseslovens § 67 *kan* kriminalforsorgsområdet ikende en indsat en disciplinærstraf i de tilfælde, der fremgår af bestemmelsens nr. 1-8.

Med forslaget *skal* kriminalforsorgsområdet fremover ikende en disciplinærstraf i de i nr. 1-8 nævnte tilfælde. Der ændres ikke på den bevismæssige vurdering eller de proceduremæssige rettigheder, som tilkommer den indsatte. Ændringen indebærer alene, at kriminalforsorgsområdet fremover ikke kan undlade at ikende en form for disciplinærstraf, hvis det må lægges til grund, at den indsatte har gjort sig skyldig i et af de nævnte forhold.

Til § 2

Til nr. 1

Det følger af straffelovens § 124, stk. 4, 1. og 2. pkt., at den, der i et arresthus eller lukket fængsel som anholdt eller fængslet uretmæssigt besidder en mobiltelefon eller lignende kommunikationsudstyr, straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder. På samme måde straffes besøgende og andre udefrakommende, som uretmæssigt medtager en mobiltelefon eller lignende kommunikationsudstyr i et arresthus eller lukket fængsel.

Det følger endvidere af straffelovens § 124, stk. 6, at bestemmelsen i stk. 4., 1. pkt., også gælder i forhold til personer i forvaring

Det foreslås, at § 124, stk. 4, 1. pkt., nyaffattes, og at gruppen af personer anbragt i forvaring i den forbindelse flyttes fra stk. 6 til stk. 4, 1. pkt., således at alle persongrupper omfattet af bestemmelsen fremover fremgår af ordlyden af § 124, stk. 4, 1. pkt.

Der tilsigtes i øvrigt ingen ændringer i bestemmelsens anvendelsesområde.

Bestemmelsen i § 124, stk. 4, 1. pkt., medfører, at det er strafbart for anholdte, fængslede og forvaringsanbragte personer uretmæssigt at besidde

en mobiltelefon eller lignende kommunikationsudstyr i et arresthus eller lukket fængsel.

Efter bestemmelsen er en fængslet en person, der afsøner fængsels- eller forvandlingsstraf for bøde eller er varetægtsfængslet. Den foreslåede bestemmelse omfatter endvidere udlændinge, som er varetægtsfængslet eller i øvrigt frihedsberøvet efter de særlige regler i udlændingeloven, herunder i Institutionen for frihedsberøvede asylansøgere i Sandholmløjren. Bestemmelsen omfatter også anholdte personer, der er frihedsberøvede i arresthuse eller lukkede fængsler. En forvaringsanbragt er en person, der i medfør af straffelovens § 70 er anbragt i forvaring i et arresthus eller lukket fængsel.

Bestemmelsen omfatter ikke tvangsanbragte personer. Uden for bestemmelsen falder således f.eks. personer, der i medfør af straffelovens §§ 68 og 69 er dømt til anbringelse i hospital for sindslidende eller i institution for personer med vidtgående psykiske handicap.

Med forslaget lægges der endvidere op til, at der skal ske en generel forhøjelse af strafudmålingsniveauet for en ikke-indsat, der indsmugler eller forsøger at indsmugle ulovligt kommunikationsudstyr til en indsat, således at der kan straffes for (forsøg på) medvirken til uretmæssig besiddelse. Det forudsættes i den forbindelse, at en ikke-indsat i førstegangstilfælde som udgangspunkt straffes med fængsel i 7 dage, således at straffen svarer til udgangspunktet for en indsats uretmæssige besiddelse af en mobiltelefon mv.

Strafudmålingen vil fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil derfor kunne fraviges i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Efter bestemmelsen er det kommunikationsudstyr, som ikke må besiddes (medmindre besiddelsen er retmæssig), mobiltelefoner og lignende kommunikationsudstyr. Dette udstyr omfatter alt elektronisk udstyr, der sætter – eller sammen med andre enheder vil kunne sætte – vedkommende i stand til at kommunikere med andre i lyd, tale eller på skrift.

Det vil f.eks. være tilfældet, når der er tale om besiddelse af mobiltelefoner, satellittelefoner, walkie talkie-enheder, (håndholdte) computere og personsøgere. Omfattet er også f.eks. trådløse telefoner og

trådløse hovedtelefonsæt (såkaldte headset), der sætter besidderen i stand til at kommunikere via en enhed, der er tændt i det omgivende område, ligesom visse tv-spil (såkaldte spillekonsoller) også vil kunne være omfattet.

Besiddelse af tilbehør eller enkelte dele af kommunikationsudstyret, herunder f.eks. et batteri til en mobiltelefon, en enhed, der kan oplade et sådant batteri, eller et sim-kort, der etablerer forbindelsen fra en mobiltelefon, kan straffes som forsøg, hvis det er muligt at bevise, at der foreligger forsæt til at fuldbyrde en overtrædelse af den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås fortsat, at strafferammen fastsættes til bøde eller fængsel indtil 6 måneder.

Det foreslås herudover at § 124, stk. 4, 2. pkt., nyaffattes, således at bestemmelsen fremover omfatter både besøgende og andre personer, som uretmæssigt medtager en mobiltelefon eller lignende kommunikationsudstyr i et arresthus eller lukket fængsel.

Dette indebærer, at alle ikke-indsatte, der opholder sig i arresthuse og lukkede fængsler, vil kunne straffes for uretmæssigt at medtage mobiltelefoner og lignende kommunikationsudstyr. Ansatte i kriminalforsorgen, der opholder sig i arresthuse og lukkede fængsler som led i tjenesten – som f.eks. fængselsfunktionærer, -præster og -inspektører samt kontorpersonale, socialrådgivere, værkstedsledere mv. – vil efter forslaget således fremover være omfattet af bestemmelsens anvendelsesområde.

Besøgende og andre personer kan endvidere være personer, der – som f.eks. pårørende og forsvarere – opholder sig i institutionen for at besøge indsatte eller blive vist rundt på institutionens område, og andre personer – som f.eks. narkotika-behandlerpersonale, præster, praktikanter, vagtlæger og honorarlønnede personundersøgere – der opholder sig i institutionen i forbindelse med deres arbejde, uden at de er ansatte i kriminalforsorgen, som f.eks. fængselsfunktionærer, -præster og -inspektører samt kontorpersonale, socialrådgivere, værkstedsledere mv.

Bestemmelsen indebærer som nævnt, at det er strafbart for besøgende og andre personer uretmæssigt at medtage en mobiltelefon eller lignende kommunikationsudstyr i et arresthus eller lukket fængsel. Det er i den forbindelse fortsat forudsat, at kriminalforsorgen fastsætter administrative regler om, i hvilket omfang blandt andet ansatte, forsvarere og andre

besøgende samt eksterne håndværkere retmæssigt kan medtage f.eks. mobiltelefoner i de nævnte institutioner.

Der er ikke i øvrigt med forslaget tilsigtet nogen ændring i bestemmelsens anvendelsesområde.

Der tilsigtes heller ingen ændring i strafudmålingsniveauet. Medtager en besøgende, ansat mv. uretmæssigt en mobiltelefon eller lignende kommunikationsudstyr i et arresthus eller lukket fængsel under omstændigheder, hvor der ikke kan føres bevis for, at den pågældende har forsøgt at indsmugle kommunikationsudstyret til en indsat, og hvor straf derfor pålægges efter stk. 4, 2. pkt., bør overtrædelsen således fortsat i førstegangstilfælde normalt kunne afgøres med bøde.

Strafudmålingen vil fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil derfor kunne fraviges i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Det forudsættes fortsat, at en ikendt disciplinærstraf eller disciplinærreaktion heller ikke fremover indebærer en fravigelse af det forudsatte strafniveau i nedadgående retning.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Det følger af straffelovens § 124, stk. 6, at bestemmelsen i stk. 4., 1. pkt., også gælder i forhold til personer i forvaring.

Det foreslås, at bestemmelsen ophæves.

Gruppen af personer anbragt i forvaring flyttes herefter fra stk. 6 til stk. 4, 1. pkt., således at alle persongrupper omfattet af bestemmelsen fremover fremgår af ordlyden af § 124, stk. 4, 1. pkt. Der henvises til bemærkningerne til nr. 1.

Der tilsigtes i øvrigt ingen ændringer i bestemmelsens anvendelsesområde.

Til § 3

Til nr. 1

Det fremgår af retsplejelovens § 775, stk. 1, at varetægtsarrestanter kan ikendes disciplinærstraf i form af strafcelle i indtil 2 uger eller inddragelse af arbejdspenge. De nævnte disciplinærstraffe kan anvendes i forening.

Det foreslås, at bestemmelsen ændres, således at varetægtsarrestanter kan ikendes disciplinærstraf i form af strafcelle i indtil 4 uger.

Med forslaget bringes den maksimale varighed af en disciplinærstraf i form af strafcelle for en varetægtsarrestant i overensstemmelse med den maksimale varighed af en disciplinærstraf i form af strafcelle for en domfældt efter straffuldbyrdeleslovens § 70, stk. 1.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 4

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. august 2016.

Til § 5

Bestemmelsen fastsætter lovens territoriale anvendelsesområde og indebærer, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland. Lovens § 1 kan dog ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I lov om fuldbyrdelse af straf m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1242 af 11. november 2015, som ændret ved lov nr. 169 af 27. februar 2016, foretages følgende ændringer:

§ 46. ---

Stk. 2-3. ---

1. I § 46 indsættes som *stk. 4*:

»*Stk. 4.* Udgang kan ikke finde sted, hvis den dømte inden for de seneste 3 måneder er ikendt disciplinærstraf for overtrædelse af § 36, stk. 4, eller regler udstedt i medfør heraf. Dog kan der undtagelsesvist gives tilladelse til udgang, hvis særlige omstændigheder taler derfor.«

§ 52. Kriminalforsorgsområdet kan bestemme, at de besøgende skal indhente forudgående tilladelse til at besøge den indsatte. Det kan gøres til et vilkår for en besøgstilladelse, at den besøgende lader sig undersøge. Undersøgelsen kan bestå i visitation af det tøj, som den besøgende er iført ved fremmødet, og nærmere undersøgelse af den besøgendes yderbeklædning og

2. I § 52 indsættes som *4. pkt.*:

medbragte effekter.

»Undersøgelse af den besøgende kan ligeledes finde sted efter reglerne i kapitel 10 a.«

§ 60. ---

3. I § 60 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Undersøgelse af den indsatte kan ligeledes finde sted efter reglerne i kapitel 10 a.«

Stk. 2-5. ---

Stk. 2-9 bliver herefter stk. 3-10.

Stk. 6. En undersøgelse som nævnt i stk. 2 må kun foretages under medvirken af en læge. Lægen tager stilling til, om indgrebets gennemførelse under hensyn til den hermed forbundne smerte og risiko samt den indsatte tilstand er lægeligt forsvarligt.

4. I § 60, stk. 6, der bliver stk. 7, ændres »stk. 2« til: »stk. 3«.

Stk. 7-9. ---

§ 60 a. ---

Stk. 2. § 60, stk. 4 og 5, finder tilsvarende anvendelse.

5. I § 60 a, stk. 2, ændres »§ 60, stk. 4 og 5,« til: »§ 60, stk. 5 og 6,«.

Stk. 3. ---

6. Efter kapitel 10 indsættes:

»Kapitel 10 a
Anvendelse af kropsscannere i kriminalforsorgens institutioner

§ 66 a. Direktoratet for Kriminalforsorgen og kriminalforsorgsområdet kan i de situationer, der er omfattet af § 60,

stk. 1, anvende kropsscanner ved undersøgelse af en indsat. Kropsscanner kan ligeledes anvendes ved undersøgelse af andre, der søger adgang til kriminalforsorgens institutioner.

Stk. 2. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om anvendelse af kropsscannere, herunder om udbredelsen af ordningen, kontrollens omfang, udstyrets art og behandlingen af de indsamlede oplysninger.

Stk. 3. Justitsministeren kan fastsætte regler om, at kontrol ved anvendelse af kropsscannere skal omfatte en nærmere afgrænset personkreds. Der kan i den forbindelse fastsættes regler om, i hvilken udstrækning kontrollen skal omfatte personer, som søger adgang til kriminalforsorgens institutioner i medfør af deres erhverv.«

§ 67. En indsat kan af kriminalforsorgsområdet ikendes disciplinærstraf

7. I § 67 ændres »En indsat kan« til: »En indsat skal«.

1-8) ---

§ 2

I straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 873 af 9. juli 2015, som ændret ved lov nr. 1880 af 29. december 2015 og § 1 i lov nr. 170 af 27. februar 2016, foretages følgende ændringer:

§ 124. ---

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Den, der i et arresthus eller lukket fængsel som anholdt eller fængslet uretmæssigt besidder en mobiltelefon eller lignende kommunikationsudstyr, straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder. På samme måde straffes besøgende og andre udefrakommende, som uretmæssigt medtager en mobiltelefon eller lignende kommunikationsudstyr i et arresthus eller lukket fængsel. Tilsvarende straffes en varetægtsarrestant, der som frihedsberøvet i institution m.v. uden for kriminalforsorgen uretmæssigt besidder en mobiltelefon eller lignende kommunikationsudstyr.

Stk. 5. ---

Stk. 6. Bestemmelsen i stk. 4, 1. pkt., gælder også i forhold til personer i forvaring.

1. § 124, stk. 4, 1. og 2. pkt., affattes således:

»Den, der i et arresthus eller lukket fængsel som anholdt, fængslet eller forvaringsanbragt uretmæssigt besidder en mobiltelefon eller lignende kommunikationsudstyr, straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder. På samme måde straffes besøgende og andre personer, som uretmæssigt medtager en mobiltelefon eller lignende kommunikationsudstyr i et arresthus eller lukket fængsel.«

2. § 124, stk. 6, ophæves.

§ 3

I retsplejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1255 af 16. november 2015, som ændret senest ved § 2 i lov nr. 263 af 16. marts 2016, foretages følgende ændring:

§ 775. Der kan ikendes varetægtsarrestanter

1. I § 775, stk. 1, ændres »2 uger« til: »4 uger«.

disciplinærstraf i form af strafcelle i indtil 2 uger eller inddragelse af arbejdspenge. De nævnte disciplinærstraffe kan anvendes i forening.

§ 4

Loven træder i kraft den 1. august 2016.

§ 5

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Lovens § 1 kan ved kongelig anordning helt eller delvist sættes i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.